

Marlowe al Miami

Que els carrers i diversos espais de Manresa s'han convertit els darrers anys en un plató cinematogràfic no és cap novetat. Fins i tot aquesta revista hi va dedicar fa temps el reportatge central. Que Manresa serveixi de decorat en una gran producció de Hollywood, en canvi, potser no és tan habitual. Fa gràcia veure alguns espais de la teva quotidianitat urbana reflectits (i adequadament adaptats) a la gran pantalla.

He de confessar que, quan vaig saber que una escena de la darrera pel·lícula de Neil Jordan (un director que m'agrada des que vaig veure *Joc de llàgrimes* fa més de trenta anys), protagonitzada per Liam Neeson -un actor més que solvent- i inspirada en un personatge clàssic de la literatura, Phillip Marlowe -el detectiu creat per Raymond Chandler, un dels pares de la novel·la negra nord-americana-, estava rodada al conegut Miami -Maïami per als amics- de Manresa, em van venir moltes ganes de visionar el film i aquest estiu he tingut ocasió de fer-ho.

A l'hora de la veritat, però, mentre veia la pel·lícula, les decepcions s'anaven succeint: em va semblar una imitació ensopida, amb voluntat d'exercici d'estil, de les que es produïen als anys quaranta -com *El falcó maltès*, dirigida per John Huston el 1941, o *El son etern*, dirigida per Howard Hawks el 1946-; la interpretació de Neeson és poc convincent -que lluny que està del Bogard dels dos films que acabo d'esmentar!-; i, definitivament, del Miami l'únic que en sortia era, durant un segon, la façana, on porta el nom de Schmidt's Liquors -perquè se suposa que és un local de Los Angeles dels anys vint- i, durant una breu conversa de dos personatges on predominen els primers plans, l'interior del local que ben bé podria ser qualsevol altre o, fins i tot, una reconstrucció en un plató.

Què voleu que us digui? Realment té sentit aturar una ciutat, transformar un restaurant i desplaçar tot un equip de rodatge d'un cap a l'altre del món per omplir, en el muntatge final, amb prou feines uns quants segons de la pel·lícula? Potser Manresa és un escenari irresistible, però diria que els hauria sortit més a compte reconstruir el carrer i el bar en un plató de cartró pedra sense moure's de Hollywood.

